මහනුවර-මාතර ජන කාව්‍ය සාහිත්‍යයේ තැවී පෙනෙන ලේඛක විශේෂතා

හර්ෂන් ධයස්

මහනුවර මාතර සාහිත්‍යයික යුග සිංහල සාහිත්‍ය ඉතිහාසයේ විශේෂ සඳහන් ලබන්නට කරුණු කිහිපයක් ම හේතු වෙයි. ඒ අතුරින් ප්‍රධානත්වයට වැටෙන්නේ මෙම අවධි හුදු දේශපාලනික අවධි පමණක් නොව සමාජ පරිවර්තනය මතින් ගොඩනැගුණු සාහිත්‍යයික අවධීන් වීම ය. සමාජ පරිවර්තනය මතින් මහනුවර යුගය නිර්මාණය වීමට මූලික පසුබිම සකස් කළේ සීතාවක යුගයයි. සීතාවක රාජසිංහ රජු සිය පියා වූ මායාදුන්නේ මරා රජකම පැහැර ගැනීමත්, එහෙත් පිතෘ ඝාතක අකුශල කර්මය සහ පීඩාවට පත් කිරීමත් හේතුවෙන් ඉන් මිදීමට මගක් බුදුදහමේ ඇද්දැයි භික්ෂූන් වහන්සේලාගෙන් විමසීම සිදුවිය. ඉන් ඉඩක් නැතැයි භික්ෂූන් වහන්සේලා පිළිතුරු දීමත්, (ශිවාගම වැළඳ ගතහොත් පාපයෙන් මිදිය හැකි යැයි කී) අරිට්ඨ කී වෙණ්ඩු පෙරුමාල්ගේ ප්‍රයෝගයත් අනුව ශිවාගම වැළඳ ගැනීම සිදුවිය.[1] මෙහෙතම ශිවාගම වැළඳ ගන්නා පමණක් නොව තමාට පිළිසරණක් නැතැයි කියූ බුද්ධාගමින් පළිගැනීමට කටයුතු කළේ ය. බෞද්ධ භික්ෂූන් වහන්සේලා ඝාතනය කිරීමත්, වෙහෙර විහාර විනාශ කිරීමත්, බෞද්ධ පොතපත ගිනිලෑමත් නිසා පීඩාවට පත් සිංහල බෞද්ධ බලවේගය කන්ද උඩරට සටා ඒකරාශී වන්නට විය. මේ වන විට කන්ද උඩරට වික්‍රමබාහු නම් ප්‍රාදේශීය පාලකයෙක් පාලනය ගොඩනගා ගනිමින් පැවතිණි. සීතාවක රාජධානියේ බිඳ වැටීමත් සමග කන්ද උඩරට රාජධානිය මතු ව ආයේ එපරිද්දෙනි. ක්‍රි. ව. 1592 සිට ක්‍රි. ව. 1815 දක්වා වූ කාල පරිච්ඡේදය මහනුවර යුගය වශයෙන් ගැණේ. එහෙත් මේ කාල පරිච්ඡේදය තුළ ම මාතර යුගයත් අන්තර්ගත වීම විශේෂ ලක්ෂණයකි. එනම් ක්‍රි. ව. 1747 රජ පත් කීර්ති ශ්‍රී රාජසිංහ රජුගේ පටන් කොළඹ යුගය දක්වා වන කාල පරිච්ඡේදයයි. එක ම දේශපාලනික යුගයක් තුළ සාහිත්‍යයික යුග දෙකක් මතු ව ඒවට

© හර්ෂන් ධයස්

[illegible]

මානව ශාස්ත්‍ර පීඨ සංග්‍රහය, 5 කලාපය: 2008, මානව ශාස්ත්‍ර පීඨය, කැලණිය විශ්වවිද්‍යාලය.